

Sygn. akt V CSK 109/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 listopada 2015 r., którym zasądzone od niej na rzecz powódki kwotę 68 772,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013 r. i umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 23 820,66 zł wraz z odsetkami.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów odniosła do art. 65 § 1 i art. 65 § 2 k.c. Podyktowana ona została koniecznością jednoznacznego wyjaśnienia, czy wiążące jest stanowisko, że wykładnia postanowień umowy

powinna być dokonana według obiektywnego wzorca, jeżeli proces interpretacji, obejmujący kolejne reguły wykładni prowadzi do wniosku, że strony różnie rozumiały treść złożonego oświadczenia woli.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Celem rozpoznania skargi kasacyjnej jako środka o szczególnej doniosłości, związanego z ochroną interesu powszechnego, wykraczającego poza interes skarżącego, jest dążenie do ochrony porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnienia jednolitości orzecznictwa w sprawach, w których istnieje możliwość dokonania wykładni zasadniczej, mającej charakter abstrakcyjny. Ocena, czy podane względy zachodzą w konkretnej skardze kasacyjnej dokonywana jest przez badanie, czy powoływane przez skarżącego we wniosku przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania wskazują na występowanie jednej z przesłanek przewidzianych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Podane przez skarżącą przepisy art. 65 § 1 i 2 k.c. jako wymagające wykładni oraz ujednolicenia orzecznictwa były przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego. Do wyrażonych w nich stanowisk i argumentów skarżąca nie odniosła się w miarodajnym zakresie. Przyjęte zostało, że wykładnia postanowień umowy budzących wątpliwości i spornego pomiędzy stronami jej postanowienia powinna być dokonana z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej zawarciu oraz pełnego tekstu umowy. Wykładnia nie może

jednak pomijać zwerbalizowanej treści umowy ani prowadzić do wyników z nią sprzecznych. Skarżąca nie wskazała także racji przemawiających za potrzebą zmiany przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy analizy wykładni oświadczeń woli zawartych w umowie, czy też kolejnej wypowiedzi. Badanie wniosku i jego uzasadnienia prowadzi do konkluzji, że wskazane w nim zastrzeżenia są wyrazem wątpliwości związanych ze stosowaniem prawa, a nie jego wykładni. Powołana zatem we wniosku przyczyna w rzeczywistości nie zachodzi.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw